

Arrest

nr. 38 908 van 19 februari 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X
X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 11 december 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het bevel van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 december 2009 om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het arrest nr. 35 976 van 15 december 2009 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gezien het verzoek tot voortzetting van de procedure en de memorie ingediend door verzoekende partij op 21 december 2009.

Gezien de repliekmemoire van de verwerende partij en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEPOVERE, die loco advocaat T. TASDEMIR verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. COENEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 juli 1995 verklaart verzoeker van Macedonische nationaliteit zich vluchteling.

Op 19 juli 1995 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 25 januari 1996 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Op 30 juli 1999 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 21 februari 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 27 april 2000 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Op 5 oktober 2000 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 10 november 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring.

Op 7 juni 2001 dient verzoeker een vierde asielaanvraag in.

Op 14 juni 2001 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 27 juli 2001 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Op 5 september 2001 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 12 september 2002 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard.

Op 9 december 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, naar aanleiding van een administratieve controle, ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

“REDENEN VAN DE BESLISSING:

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 8°: oefent een beroepsbedrijvigheid in ondergeschikt verband uit, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging.

Overwegende dat betrokkene een onderdaan is van een E.U.-lidstaat die onderhevig is aan de arbeidskaart gedurende de overgangsperiode van 01/01/2007 tot 31/12/2011, voorzien in artikel 23 van de Akte betreffende de toetredingsvoorwaarden en diverse bepalingen bij deze Akte, gevoegd bij het Toetredingsverdrag van 25 april 2005.

Geen arbeidskaart – PV nr zal worden meegedeeld door de politie Antwerpen Noord.”

Op 11 december 2009 stelt verzoeker bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) tegen dit bevel een vordering tot schorsing in bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De Raad verwerpt deze vordering bij arrest nr. 35 976 van 15 december 2009 omdat niet is voldaan aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In de repliekmemoirie werpt verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op wegens gebrek aan belang omdat een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel niet belet dat verzoeker nog valt onder de gelding van bevelen om het grondgebied te verlaten die reeds vroeger aan verzoeker werden gegeven, waarvan het meest recente dateert van 14 juni 2001. Verwerende partij wijst erop dat deze bevelen definitief zijn geworden, zodat verzoeker hieraan uitvoering dient te geven en de eventuele nietigverklaring van het huidige bestreden bevel hem geen enkel nut kan opleveren.

Er dient te worden opgemerkt dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op 9 december 2009 in casu de rechtstoestand van verzoeker beïnvloedt en dat verwerende partij met haar betoog verzuimt aan te tonen op welke grond zij in dit geval verplicht zou zijn om, na een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, over te gaan tot het afleveren van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten.

De exceptie van onontvankelijkheid wordt verworpen.

3.2. Waar verzoeker in het verzoekschrift en in de memorie vraagt om de bestreden beslissing te schorsen *“in afwachting van de beslissing van de regularisatieaanvraag, ingediend door verzoeker dd. 2/12/2009”* en om *“te willen bevelen dat verzoeker het land niet dient te verlaten in afwachting van het resultaat van zijn ingediende regularisatieaanvraag dd. 2/12/2009”* dient te worden opgemerkt dat de Raad naar aanleiding van huidig beroep overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Hij is derhalve niet bevoegd om een tijdelijke machtiging tot verblijf te verlenen in afwachting van de behandeling van de regularisatieaanvraag. Ambtshalve wordt gesteld dat, in de mate waarin het beroep dit tot voorwerp heeft, het niet ontvankelijk is.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Op de bewuste dag waarop aan verzoeker een bijlage 13 werd afgeleverd, met het bevel om uiterlijk 14/12/2009 België te verlaten, ging hij op verzoek van zijn vriend naar de pittazaak van deze vriend. Vermits deze vriend van verzoeker andere werkzaamheden en bezigheden had, verzocht hij verzoeker om de pitazaak te openen, vermits er in de ochtend een hersteller zou langskomen om de boiler van deze zaak te herstellen.

De vroege aanwezigheid was vereist nu de hersteller de eigenaar van de zaak had verwittigd dat de herstelling voor 12 uur zou plaatsvinden.

Aangezien verzoeker geen arbeidsactiviteit uitoefent en derhalve vrije tijd heeft, ging hij derhalve op verzoek van deze vriend naar de pitazaak om de hersteller op te wachten.

Op een bepaald ogenblik is er aangebeld geweest door de politieagenten, die de zaak onmiddellijk zijn binnengekomen.

Vermits verzoeker geen nationaal paspoort kon voorleggen, werd hij meteen meegenomen naar het bureau voor ondervraging.

In weerwil van wat de beslissing wil doen geloven, was verzoeker op het ogenblik van de controle geen enkele arbeidsactiviteit in de kwestige zaak aan het uitvoeren.

Immers, uit geen enkel objectief element kan er worden afgeleid dat er sprake was van het uitoefenen van arbeid.

Om deze reden, is de ter zake genomen beslissing manifest ongegrond.

Overigens kan er met voldoende zekerheid worden gezegd dat verzoeker reeds op 2/12/2009 een verzoek tot machtiging verblijf in België ingediend op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, waarbij hij van mening is dat de instructie dd. 19.07.2009 een nieuwe element is die deze regularisatieaanvraag verantwoord.

Vóór 18/03/2008 heeft verzoeker derhalve geloofwaardige pogingen ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen. Hij heeft nl. twee maal een asiel aangevraagd, waarvan het resultaat negatief was (zie supra).

Tevens kan verzoeker de lokale verankering in België bewijzen.

In het dossier bevinden zich tevens aanbevelingsbrieven van diverse kennissen van verzoeker.

Overigens is verzoeker werkbereid. De zaakvoerder van de NV. (...) is bereid hem in dienst te nemen indien verzoeker wordt geregulariseerd. Het betreft een functie in een schoonmaakbedrijf als schoonmaker.”

4.2. In de repliekmemoirie repliceert verwerende partij dat het verzoekschrift geen middel bevat in de zin van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Onder middel in deze zin moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop de rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden. Verwerende partij meent dat het verzoekschrift geen dergelijke uiteenzetting bevat.

4.3. Verzoeker geeft aan waarom hij meent dat de beslissing onterecht werd genomen en verwijst naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Er kan worden aangenomen dat de uiteenzetting van verzoeker voldoet aan de vereisten gesteld in artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker een feitelijke uiteenzetting geeft waarin hij meent dat hij zich niet schuldig maakte aan het uitoefenen van een beroepsbedrijvigheid in ondergeschikt verband zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging, lijkt hij de schending van de materiële motiveringsplicht aan te voeren. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De loutere en niet gestaafde bewering van verzoeker dat hij toevallig aanwezig was in de pitazaak van een vriend, doet geen afbreuk aan de vaststellingen van de lokale politie opgenomen in een proces-verbaal waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, dat verzoeker een beroepsbedrijvigheid in ondergeschikt verband uitoefende zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging.

De Raad stelt vast dat verzoeker het eerste motief van het bestreden bevel geenszins betwist, namelijk de verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en de vaststelling dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Dit motief op zich volstaat reeds om de bestreden beslissing te schragen.

Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze of op grond van een niet correcte feitenvinding tot de bestreden beslissing is gekomen.

Waar verzoeker aanvoert dat hij op 2 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, en deze in bijlage bij het verzoekschrift voegt, alsmede een bewijs van aangetekende zending op 2 december 2009, en waar verzoeker hierbij van mening is dat “de instructie van 19 juli 2009” een nieuw element is die de regularisatieaanvraag verantwoordt en dat het feit dat hij gedwongen naar zijn land van herkomst dient te vertrekken zonder de afloop van deze regularisatieprocedure te kunnen wachten, dient het volgende te worden opgemerkt.

De Raad wijst er vooreerst op dat in zoverre verzoeker verwijst naar de instructie van 19 juli 2009 waarbij illegaal in België verblijvende personen tijdelijk de mogelijkheid werd geboden om een regularisatieaanvraag bij toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen, deze instructie bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 werd vernietigd, zodat verzoeker zich niet op dienstige wijze kan beroepen op voornoemde vernietigde instructie.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het

grondgebied te verlaten niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036).

Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

Bovendien dient te worden benadrukt dat verzoeker met zijn betoog niet aantoont dat er in casu een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid zou opschorten van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036).

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET